

ŽUPNIJSKO GLASILO

župnij

Svetega Jerneja in Svetega Antona
Padovanskega

Leto XX; številka 472 datum 18. 12. 2016

IN BOŽIČ SE ZGODI!

Božiča se ne da narediti – **božič se zgodi, postane in je. Božič je Božji dar človeku.** In **božič je, je bil in bo** – četudi še niso očiščena vsa okna, še nimamo vseh daril, še ni vsa pošta odposlana ali pa v trgovinah ni več lososa ... Z vsemi našimi nakupi, izbranimi meniji, skrbno pripravljenimi darili in z vsemi našimi pripravami božiča ne moremo narediti – **božič se zgodi.** In to je največje darilo, ki nam je v teh dneh podarjeno. In ta, ki nam to podarja, ni kar nekdo – to je **sam BOG osebno.** Brez njega tega praznika sploh ne bi bilo. Pa še to: ta praznik je popolnoma neodvisen od vsega našega »cirkusa«. Božič je tudi brez tega. Nobenih pogojev, dokazovanja, nobene dovršenosti. Ne zamenjajmo vzroka in posledice! Posledica je vse to, kar smo naredili iz praznika in teh adventnih tednov. Včasih se nam lahko že zgodi, da pozabimo na pravi vzrok – in po možnosti živimo celo v napačnem prepričanju, da praznik postane praznik šele takrat, ko sami vse postorimo. **Bog je postal človek – to je bilo in je in bo. Božič je bil in je in bo!** Nekdo nam je rekel **DA** brez »če« in »toda«. Nekdo nas tako ljubi, da ne počaka, da vse opravimo – ampak nam pride preprosto naproti. Nekdo pride v naše človeško bivanje, v naše male in velike skrbi, naše strahove, upanja, v naš vsakdan. **Veliki, močni, vsemogočni Bog, se tako poniža, da pride v naše omejeno, malenkostno in pogosto nemočno življenje.** Tako **Bog postane človek, postane celo otrok.**

V tednu, od 19. do 23. 12., bo sveta spoved za ...

veroučence pri verouku, ostarele, bolnike in invalide na domu ter v petek, 23. 12. od 8.30 dalje v Domu Hmelina v Radljah ob Dravi.

Pon., 19. 12.	Ob 17. uri za + Alojza Miheliča	Božična devetdnevica
Tor., 20. 12.	Ob 17. uri za + Florijano Kobal	Božična devetdnevica
Sre., 21. 12.	Ob 8. uri za žive + župljane	Božična devetdnevica
Čet., 22. 12.	Ob 17. uri za + Stanislava Stepišnika	Božična devetdnevica
Pet., 23. 12.	Ob 17. uri za + Ljubico Martini ter Bogu in Devici Mariji v zahvalo za dušno in telesno zdravje	Božična devetdnevica

Pet., 23. 12.

BOŽIČNI KONCERT

**Ne daleč stran je
cerkvena,
že zvonovi kličejo.
K sebi nas vse
vabijo slaviti
rojstvo to.**

**V Lehnu, ob 17. uri v večnamenskem prostoru Podružnične šole
Lehen.** Sodelujejo: MoPZ KUD Lehen z gosti in
našimi najmlajšimi člani KUD VILA.

V Ribnici na Pohorju, v župnijski cerkvi, ob 17.30 (po sveti maši).
Sodelujejo: moški pevski zbor KUD Stane Sever Ribnica na Pohorju v
sodelovanju z mešanim pevskim zborom KUD Stane Sever,
ženskim pevskim zborom KUD Stane Sever, glasbeno šolo Radlje ob
Dravi, osnovno šolo Ribnica na Pohorju ter
župnijo in mešanim cerkvenim pevskim zborom Ribnica na Pohorju

Sob., 24. 12.

SVETI VEČER Blagoslov doma Blagoslov jaslic

Ob 21. uri
na Sv. Antonu
za + Mihaela
Kramljaka in
brata Janka

Ob 24. uri
POLNOČNICA
za + Jožeta in
Jožefo Rihter ter
Jakoba Vezovnika

Spomin:
za + Danico
Laznik, obl. ter
Marka in
sorodnike

Dragi kristjani! Kdo ne bi jokal od veselja, če stopi k jaslicam Božjega deteta in gleda v njih ljubkega otroka, našega novorojenega Zveličarja, visokega porekla, edinorojenega nebeškega Očeta, ki je ustvaril nebo in zemljo in mu služijo legije angelov. In njegovo veliko revščino, rojenega v hlevu, povitega v plenice in položenega v borne jasli. O, pridite vendar semkaj, drage krščanske duše, da bi videli ljubo dete Jezusa, da z njim spregovorite besedo tolažbe in o našem zveličanju.

»Zakaj si zapustil lepa nebesa in prišel v to solzno dolino?«

**»Da bi iskal vas, moje izgubljene ovce,
in vas večno zveličal.«**

O, kakšna tolažba za nas. Sedaj se nam ni bati za naše zveličanje! Kajti če »Bog ni prizanesel lastnemu Sinu, temveč ga je dal za nas vse, nam bo z jim podaril tudi vse drugo« (prim. Rim 8,32).

**»Kaj pa želiš ti, ljubljeno Božje dete,
od nas za svojo neskončno ljubezen?«**

**»Nočem vašega imetja, niti vaše hiše in posesti,
le eno zahtevam od vas, človeški otroci,
kar sem hotel od Petra: Hodite za menoj!«**

Jezus želi, da hodimo za njim. In tega mu ne moremo odreči. Le kdo bi mogel odreči prošnjo ljubkemu otroku? Po: A. M. Slomšek – Svetniki

Ned., 25. 12.

BOŽIČ GOSPODOVO ROJSTVO **Blagoslov otrok**

Dejstvo je, da se v tehnološko visoko razvitih družbah ljudje pogosto srečujejo z življenjskim nesmisлом in naveličanostjo nad bivanjem. Ljudje trpijo zaradi krize odnosov. Čedalje manj je razumevanja med zakonci in v družinah. Imamo velike in lepo urejene hiše, a je v njih malo topline doma in tako malo prostora za otroški smeh. Kako krvavijo srca staršev, ko mora ob veliki imenitni hiši in počitniški hišici njihov otrok poiskati smisel življenja v skromni komuni za zdravljenje odvisnikov! Kako bi mogli mimo perečega problema osamljenosti starejših ali občutka nerazumevanja pri mladostnikih? Kako mimo naraščanja kriminala in nasilja? Božični praznik pa nas spominja, da se je prav v tak svet težav, kjer so ljudje nezadovoljni, prišel roditi Kristus. Ob prvem božiču se je Kristus rodil v revščini hleva, danes prihaja

Ob 10. uri
na Sv. Antonu
za + Ljudmilo
Kristan

Ob 11.30
za + Marka Urha

v sodobno »revščino« medsebojnih odnosov, »revščino« naveličanosti nad življenjem v »revščino« tesnobnih stanj sodobnega življenja. Prazniki so za osamljene in trpeče ljudi še težji. **»Glejte, oznanjam vam veliko veselje, ki bo za VSE ljudstvo«** (Lk 2,10). **Veselo božično sporočilo je namenjeno vsem ljudem!** Od veselega sporočila, da je rojen Odrešenik, ni nihče izvzet. Danes se nimam česa sramovati. Poživiti moram vero, da Kristus prinaša rešenje vsem. **Na božični praznik se nam Bog bliža v vsej milini.** O lepoti današnjega praznika piše apostol Pavel: **»Razodela se je Božja milost, ki rešuje VSE ljudi. Vzgaja nas, naj se odpovemo brezbriznosti in posvetnemu poželenju ter razumno, pravično in res pobožno živimo!«** (Tit 2,11). Zato bo tisti, ki se je srečal z milino Boga, drugačen. **Človek, ki veruje in se bliža Bogu, bo v tej bližini Boga našel moč za življenje, za vztrajanje in za to, da bo začel znova.** Naj nam sporočilo božičnega praznika prinese veselje, ki so ga oznanjali angeli, in upanje, saj se je Kristus rodil za vse ljudi.

Blagoslovljen božič! Po: B. Rustja, Tvoje obličje iščem

BOŽIČNO VOŠČILO SLOVENSКИH ŠKOFOV

Dragi bratje duhovniki, redovnice, redovniki, verniki in vsi ljudje dobre volje!

Oznanilo o učlovečenju in rojstvu Božjega Sina v človeški družini, ki mu vsako leto prisluhnemo ob božičnih praznikih, nas pretrese, če se le vanj poglobimo. Papež Frančišek v letošnji apostolski spodbudi Radost ljubezni, ki jo je napisal po sinodi o družini, pravi: **»Skrivnost božiča in Nazareta je polna družinskega duha. V božičnih dneh iz nje pijejo radost ljubezni tudi krščanske družine, da bi obnovile svoje upanje in veselje«** (AL 85). Božična skrivnost je res nedoumljiva.

Bog je do Jezusovega prihoda komuniciral s človeštvom po prerokih izvoljenega judovskega ljudstva in po čudežnem vodstvu skozi njegovo zgodovino. **Z rojstvom Jezusa Kristusa pa je spregovoril po svojem Sinu tudi s človeško besedo.** To je nekaj tako nezaslišano novega in velikega, da človekov razum in srce lahko le strmita in je še danes za pripadnike nekaterih drugih ver skoraj bogokletno. A za kristjane je poleg resnice o vstajenju to ena od temeljnih verskih resnic. Z njo stoji in pade vse, kar verujemo o dostojanstvu in vrednosti človeka, družine in smislu življenja.

Jezusove besede so Božje besede, po njem se je rodila »Božja milost, ki rešuje vse ljudi« (Tit 2,11). Božje ravnanje je uzakonilo na svetu ljubezen kot osnovni zakon. Bog je s človeškim rojstvom svojega Sina enkrat za vselej razodel, da je ljubezen rešilna bilka za posameznike, družbo in svet, še posebej za družino, če naj postane prostor ljubezni in služenja, **»luč v teminah tega sveta in v vseh stiskah«.** Božič nas uči in navdušuje za ljubezen, ki ljubi vse ljudi, vsakega človeka, ne glede na njegove vrline. V njem, ki je naš brat, smo postali bratje in sestre med seboj. V teh svetih dneh se potrudimo, da se ne bomo ustavljali le na površini, ampak utrdili vero v sporočilo o razodeti Ljubezni in širili in živeli ljubezen v medsebojnih odnosih. Potem se bodo uresničila tudi božična voščila o veselju in miru in želje o blagoslovu, ki jih drug drugemu izrekamo tudi za novo leto. **Duhovno bogat božič in blagoslovljeno novo leto 2017 voščimo še zlasti vsem bolnim in tistim, ki iz različnih razlogov ne morete v polnosti doživljati osrečujoče radosti življenja.** Naše voščilo naj doseže tudi vse rojake v zamejstvu in po svetu, vse pravoslavne in evangeličanske brate po veri in vse ljudi dobre volje. *Vaši škofje*

BOŽIČNO – NOVOLETNE POČITNICE

od 26. 12. 2016 do 06. 01. 2017

Pon., 26. 12. ŠTEFAN <i>Blagoslov vode in soli</i>	Ob 8. uri za + Zofijo in Štefana Tompa ter Zdenka Neuwirta in Cecilijo West <p style="text-align: right;">Ob 10. uri na Sv. Antonu za + Janka Strmšnika in starše Ebjenk</p>
Tor., 27. 12. JANEZ	Ob 17. uri za + Antona Kolmana, obl. <p style="text-align: center;">Blagoslov vina</p>
Sre., 28. 12. NEDOLŽNI OTROCI	Ob 8. uri za + Jožefa Miklavca in sina Jožefa
Čet., 29. 12. Tomaž Becket	<p style="text-align: center;">Doma ne bo daritve – sv. maše!</p>
Pet., 30. 12. SVETA DRUŽINA	Ob 17. uri za + Rozo in Franca Mraka
Sob., 31. 12. Silvester (Silvo)	Ob 17. uri za + Rudolfa Sgerma in vse + na Sgermovem <p style="text-align: center;">Blagoslov doma na staro leto</p>
NAMEN APOSTOLATA MOLITVE	<p style="text-align: center;">Da bi verski tisk vztrajno podpiral vse dejavnosti, ki spodbujajo bratsko sožitje kristjanov v Sloveniji.</p>
Ned., 1. 1. 2017 MARIJA, BOŽJA MATI <i>Novo leto – dan miru</i> Ob 10. uri na Sv. Antonu za + starše: Rozino in Mihaela Kramljaka ter 3 brate Ob 11.30 za + Jožefo Kaiser	<p style="text-align: center;">MATI BOŽJA ... Kadar ljudska pobožnost govori o Materi Božji, vidi Marijo in Jezusa vedno skupaj. Marija je ženska, ki je rodila Jezusa. Hvalnica Mariji se končno vedno nanaša na skrivnost učlovečenja Boga. Marija je rodila Jezusa, Božjega Sina. Najvišje priznanje, ki ga človek lahko dobi, je to, da Bog po njem pride na svet. Ob podobi Matere Božje se ljudje vedno znova čudijo, da je Bog postal človek, da je po ženski prišel na svet, da je odraščal v naročju ženske. Tako je hvalnica Materi Božji vedno hvalnica Bogu, ki se je spustil v našo človečnost. Vedno je tudi hvalnica Jezusu Kristusu, ki ga je rodila Marija. Poezija za opevanje učlovečenja potrebuje podobe. Nad podobo ženske, ki sprejme otroka v sebi, mu pusti, da raste v njenem telesu, ga rodi in potem hrani s svojim mlekom, so bili pesniki od nekdaj očarani. Ko so opevali to podobo, so meditirali o skrivnosti učlovečenja in nam jo razkrivali. <u>Podoba Matere Božje pa je tudi prisposodba nas ljudi.</u> Že <u>Gregor iz Nise</u> v četrtem stoletju pravi, da naj bi vsak kristjan postal Kristusova mati. Bog naj bi se rodil v nas. Sijaj Matere Božje pada torej tudi na nas. Naše najvišje dostojanstvo je v tem, da se v nas rodi Kristus. Angelus Silesius je avtor slavnega stavka: »In če bi se Kristus tisočkrat rodil v Betlehemu in ne v tvojem srcu, bi bil kljub temu izgubljen.« <u>Kako naj si predstavljamo, da se Kristus rodi v nas?</u> Če si skušamo to predstavljati telesno, tavamo v napačni smeri. Nemara pomaga tale vaja: Prisluhnite si! Na kaj naletite, ko prisluhnete tišini? Zasllišite lastne misli in občutja, bolečine iz otroštva, jezo in razočaranje</p>

*nad soljudmi? Predstavljajte si, da je pod temi čustvi in mislimi prostor tišine. Ta prostor molka je za mojstra Eckarta najdragocenejše območje v človeku. **Kamor ne seže nobena misel in nobena beseda, tam se v nas zgodi rojstvo Boga. V čistem molku v nas biva Bog.** In Bog tam vse obnovi. Tam nas poveže z našim resničnim bistvom, s prvotno in nepopačeno Božjo podobo v nas. Mistiki so z rojstvom Boga menili, da se **v molku Bog naseli v našo dušo, da bi jo preoblikoval in pobožanstvil.** Mati Božja je zato prisposodba teološke izjave, da nas je Bog z Jezusom Kristusom izpolnil z Božjo ljubeznijo. Ali – kot je to izrazil Leon Veliki: **»Bog postane človek, da bi se človek pobožanstvil.«***

Kristus se je rodil v hlevu in se mora tudi danes roditi v hlevu naših src, v naši preprostosti in ponižnosti, v naši prozaični vsakdanjosti ter v našem hrepenenju po odrešenju nas samih in vsega zlega v svetu. Adventni klic PRIDI naj se spremeni v radostno zavest, da je Emanuel že med nami in da delamo in živimo svoje življenjsko poslanstvo samo v NJEM in z NJIM. Tako doživljamo BOŽIČ ne zgolj kot praznik enega dne, temveč kot vsakdan, ki ga smemo doživeti in živeti z Emanuelom. **Želim Vam in vsem vašim radost in mir, ki nam ga podarja Emanuel – Bog z nami ter obilo blagoslova vse dni v letu 2017! Fredi Mlinarič, župnik**

Pon., 2. 1. Bazilij Veliki	Doma ne bo daritve – sv. maše!
Tor., 3. 1. Sv. Jezusovo ime	Ob 17. uri za + Jožefa Zaveršnika
Sre., 4. 1. Angela Folinska	<i>Rekolekcija – srečanje duhovnikov v Vuhredu V dober namen</i>
Čet., 5. 1. Milena	Blagoslov doma - prvi četrtek Ob 17. uri za nove duhovniške, redovniške in misijske poklice
Pet., 6. 1. GOSPODOVO RAZGLAŠENJE Blagoslov vode in soli Ob 8. uri za + župnika Franca Bračiča	<i>Na horizontu našega srca sveti zvezda, ki nam ukazuje, naj hodimo vedno dalje, naj sledimo svojemu hrepenenju, dokler nas ne pripelje do doma, kjer je Marija z detetom, do doma, kjer smo resnično doma. Zgodba o modrih nas opogumlja, naj zaupamo svojemu hrepenenju. To ni nikakršna romantika, vse se je že uresničilo. Boga bomo gledali, saj se nam je z učlovečenjem približal. Toda videli ga bomo v nepomembnem človeku, v otroku v naročju njegove matere. Tam, kjer začutimo sprejetost, se nam približa sam Bog, ki nas varno nosi v svoji ljubeči roki. Ko najdemo stik z Božjim otrokom v sebi, nam Bog govori, da v nas deluje in nas prenavlja. Naša pot ni zaman. Prispeli bomo na cilj, našli bomo Boga, saj nam je v Jezusu že prišel naproti. Anselm Grün</i> Ob 10. uri na Sv. Antonu za + Rozino Kramljak ter brata Franca in Albino Ob 17. uri za + Filipa Ramšaka
Sob., 7. 1. Rajmund Penjafortski	Prva sobota – ob 15. uri pri Mariji ??? Ob 17. uri za + Karla Kačiča ter sinova Stanka in Mihaela

Ned., 8. 1. 2017
JEZUSOV KRST

**Prva nedelja –
darovanje za
potrebe župnij**

Ob 8. uri
za + Jožefo in
Jožefa
Zaveršnika

Ob 10. uri
na Sv. Antonu
za + Marijo in
Ivana Kramljaka
ter Marijo in
Nikolaja Urha

**Srečanje
novokrščencev
iz leta 2016**

Ob 11.30
za + Marijo in
Andreja
Gradišnika ter vse
+ na Grizoltovem
in v družini
Praznic

Verjetno ni odraslega človeka, ki se ne bi zavedal svoje krhkosti in nepopolnosti. Vsi čutimo, da nosimo v sebi dvojno naravo: hočemo delati dobro, a kljub temu so naša dela večkrat slaba. Slaba volja, jeza in nerazumevanje so najpogostejši sadovi te naše slabotnosti.

Mnoge to vodi v brezizhodni položaj, da sežejo po alkoholu, narkotikah in začnejo škodovati sebi. **»Kako se je mogoče rešiti te dvojnosti in zaživeti celostno, z vsemi čuti in z vso našo naravo?«** se sprašujejo mnogi. Vprašanje so si postavljali že mnogi pred nami in iskali skrivnostno zel, ki bi jim pričarala večno mladost in lepoto, ki ne mine.

Tako je Janez Krstnik iskal rešitev za ljudi, ki so prihajali k njemu z veliko željo, da bi spremenili svoje življenje. Ko jih je oblival z vodo, jim je jasno povedal, da je njegov krst le zunanje znamenje, da se odpovedujejo različnim razvadam, nemoralnostim in želijo zaživeti kot novi ljudje. K Janezu je prišel tudi Jezus in se postavil v vrsto z grešniki.

Janez se je ob tem zdrznil, saj ni razumel kaj se dogaja. Janez je prepoznal vso svojo nepopolnost, ko je stal pred popolnim človekom in Bogom v eni osebi. V moči razsvetljenja je prepoznal Jezusa, zato mu je na izraženo željo po krstu v vsej svoji skromnosti odgovoril: **»Meni je treba, da me ti krstiš.«** Ni se lahko vživeti v Janezovo vlogo, prepoznati Boga, se mu prikloniti, ga sprejeti za svojega učitelja in vodnika.

To so sposobni narediti le ponižni ljudje, ki ne prenesejo napuha. Nam pa se zdi Janezovo ravnanje poniževalno in nevredno človeka, ki dà kaj nase. Hvala Bogu, da so bili naši starši bolj pametni in nas niso ljubosumno skrivali pred Bogom. Ko so nas prinesli h krstu, so s tem dejanjem izrecno povedali, da nam nočejo odrekati Božje milosti, ki nas naredi za božje otroke. Tako je bil izpolnjen prvi korak: postali smo del Cerkve in od tedaj naprej Bog lahko deluje in nas vodi s svojo milostjo. Ko pridemo k pameti pa je treba narediti naslednji korak: postaviti se v vrsto z grešniki, priznati svojo nepopolnost in zahrepeneti po odrešeniku.

Samo tako nas bo lahko prenovil s svojo milostjo in naredil našo vero odraslo. Zakaj je zelo težko narediti ta korak? Zakaj se bojimo, da bi nas Božja ljubezen preveč prevzela in nas naredila za pogumne glasnike evangelija? Zdi se, da mnogim ne ugaja biti preblizu ognja, ker mislijo, da se lahko opečejo. Raje bi opazovali bolj od daleč in se ne izpostavljali. Za take velja stavek iz Svetega pisma: **»Ker nisi ne vroč ne mrzel, te izpljunem.«**

Brat, sestra, treba je sprejeti tveganje, sicer bova ostala na pol poti. **Od Božje ljubezni se ne bova ožgala, lahko pa pričakujeva, da bo najino srce odslej bolj mehko in občutljivo. In tega se veselita tako Bog kot najin bližnji.** *Salve*

KOVAČNICA POD HUDIM KOTOM

Samo toliko so znali, da je prišel Frdacankov Joza nekod iz sredine Kobancev na levem bregu Drave in se je naselil kot kovač ob potoku, ki priteče iz Hudega kota ter se izliva v Dravo od desne strani. Najbrž mu je dala pravico za naselitev graščina Fala. Frdacank, že bolj prileten ter samski

mož, si je sam pozidal kovačnico. Ko je pokril štirivogalno poslopje, je sam zajezil potok in napeljal vodo po cementnih žlebih nad kolo, ki je bilo pravo čudo gonilne sile. Zavrtljaje enega vodnega kolesa je znal na enostaven način na pritisk z nogo ali na potegljaj z roko uravnovati, da so mu gonili: težko kovaško kladivo, lažje za nakovalo, strugalnik, brus in žrnje. Radi najboljše izrabe vodne sile ni rabil pri svoji kovaški obrti nobene tuje človeške pomoči. Frdacankov Joza je bil iskan kovaški mojster za poljedelsko orodje in konje. Povrh je še brzela od ust do ust slava o čudesu njegove kovačnice, katero je ustvaril čisto sam in jo pretvoril v celo tvornico, v kateri je obvladal le en človek brez velikega truda kar pet strojev. Bliščecha krona Frdacankove tehnične spretnosti je bilo njegovo preizkušeno znanje in požrtvovalnost pri preganjanju vseh mogočih živinskih bolezni. Joza je bil po uspehih pravi živinski dohtar, ki je bil živinorejcem na uslugo z nasveti, z zdravili in z dejansko pomočjo. Pri tolikem občudovanju, katerega je bil deležen, je ostal skromen, molčeč in sploh ni bilo mogoče iztisniti z njegovega jezika kakih nepotrebnih besed. Starejšim obiskovalcem je radevolje razkazoval uravnavanje transmisij, kladiv ter koles v svoji tvornici. Vsi so se pa čudili, da je bil vstop v kraljestvo njegove tehnične brihtnosti strogo zabranjen fantom, ki so ostavili šolsko klop. Kak fantin ali pobar ni smel niti polukniti v Frdacankovo kovačnico, ampak je moral opraviti svoj popravek z mojstrom zunaj pred tvornico na prostoru za podkovanje konj. Vse se je klanjalo mojstru in zdravniku; samo rogoviležem in klateže je bil trn v peti. Nagajali so mu, kjer so le mogli po dnevu in v nočeh. Vsa fantalinska nagajivost in zloba sta se razbijali ter razblinjali ob kovačevi potrpežljivosti. Maščeval se je nad mladostno objestnostjo edino s tem, da je dražil fantovsko radovednost in čuval svoje tehnične in živinozdravniške tajnosti pred onimi, ki so kopneli, da bi jim razkazoval in jih podučeval. Frdacank nikomur ni izdal, zakaj da prezira moško mladino in sili na sebe njeno maščevalnost.

Pred leti je bila huda zima, koje ostrina je pritisnila tudi v Hudi kot ravno za božične praznike. Sneg je škripal od nogami, potok v grabi je na debelo zamrznil po tolmunih; samo Frdacankovo gonilno kolo je bilo kljub zimi v obratu, ker je bilo pod streho in se je znal mojster skrivnostno ubraniti sile in pritiska leda. Vse žage in mlini ob potoku iz Hudega kota je prisilila zima k počitku; samo Jozetova kovačnica je razbijala, da je odmevalo po jarku. Kovač je nemoteno brusil, strugal ter mlel kakor ob najugodnejšem vodnem stanju na spomlad ali jesen. Da je bil stari Frdacank kos zimi in ledu, to dejstvo je ono zimo do nevdržnosti razpihalo jezo na mojstra. Ravno v onih zimskih večerih pred božičnimi prazniki so sklenili vsi nagajivci z vrhov in planin nad Hudim kotom, da se osvetijo kovaču, četudi bi se morali zvezati v dosego tega cilja s samim bognasvaruj! Po dnevu je bil vsak nasilni napad na kovačeve tajne izključen. V noči pa mogoče le tedaj, če bi starega čarovnika ne bilo doma. In takale prilika, ko je bil Frdacankov skrivnostni domek ob potoku čisto nezavarovan in dostopen, je bila v celem letu samo – božična noč. Obče znano je bilo, da ni izpustil Joza še nobene polnočnice, odkar se je naselil ob potoku iz Hudega kota. Od kovačnice do župne cerkve je bilo dobri dve uri v hrib in poldrugo nazaj. Povsem varni čas štirih ur že nekaj zaleže, če hoče kedo ponagajati tuji lastnini. Ni še bil dobri Joza ono hudo mrzlo sveto noč iz grabe pri fari, ko je dobil v svoj čarovniški gradič nenapovedane goste. Družbo nepovabljenih nasilnežev je vodil dolgi Videčnikov Urh, katerega ni nikdo rad srečal ob nedeljah ter praznikih na večer. Fant je bil brdavsarski drvar in prava divjačina, če je dražil njegovo telesno moč preobilni alkohol. Videčnikov Urh bi že bil lahko sam opravil s skrivnostno kovačnico, a se je hotel postaviti s svojo močjo ter neustrašnostjo pred nekaterimi sovrstniki. Ponočnjaki in rogovileži so bili kaj kmalu kos ključavnici in zapahu na kovačnici. Po vltomu vrat so prižgali s seboj prineseno svetilko in pričeli s temeljitim ogledom kovačevih tehničnih tajnosti. Dolgo je trpelo, predno so upali spustiti vodo nad gonilno kolo

in preizkušati zagon kolesja in na vse mogoče načine speljanih gonilnih jermenov ali transmisij. Prepričali so se na lastne oči, da klopotajoča in vrteča se ropotija po majhni kovačnici ni bila daleč ne toliko čudo, kakor so oni sanjarili o njej po pripovedovanju starejših. Radovednosti je bilo kmalu zadoščeno. Zlobni pobarji niso imeli samo namena, prodreti do dna kovačevih tehničnih izrednosti; ampak jih tudi poškodovati in jih napraviti nerabne za daljšo bodočnost. Izvlekli so nože, da bi porezali transmisije. Dolgopeti in od vseh najmočnejši Urh je hotel pred uničenjem jermenja prevaliti težko nakovalo z lesenega podstavka ter ga pognati med žrmlje in brus. Napravil si je prostor krog nakovala z mahalastimi rokami. Tovariši so lezli iz vseh kotov in se rinili po možnosti bliže Urhu, da bi videli od blizu kako bo dvignil res težko nakovalo, ga treščil med najbolj zamotano izdelano kolesje in maščeval celo družbo nad kovačem. Urh se je že bil sklonil pod nakovalo, ga zgrabil s ploščnato šapo za levi široki in desni zaokroženi krajec, ko je eden od preveč gorečih radovednežev nehote sprožil jermen za pogon nakovalnega kladiva. Sprožena transmisija se je neslišno popeljala, dvignila visoko nad nakovalo težko kladivo in ga spustila zviška proti nakovalu v trenutku, ko se je potegon Urh najbolj prtil, da bi dvignil na obeh koncih zagrabljeni tovor. Nobeden ni opazil dviga in padca kladiva, da bi svarilno kriknil. Urh še ni bil napel vseh telesnih si, ko je priletelo sproženo kladivo in se ustavilo z glasnim: čef-klenk! na Urhovem palcu, kazalcu in sredincu, s katerimi se je najbolj oklepal desnega in okroglega krajca na nakovala. Udarec je bil čisto nepričakovan ter tolikanj silovit, da je odbil proč in pro orjaškemu dvigaču na desni tri prste. Izenada udarjeni je kriknil, kakor bi ga bil zbedel v srce, se zakotalil po tleh in obmolknil liki smrtno oplažen od kapi. Udarec kladiva, odfrk treh prstov, obupen krik in prekuc po tleh – vsa ta, komaj trenutek trajajoča dejstva, so pometla na mah celo kovačnico. Vsak, ki je hušnil preko praga vražje kovačnice, jo je ucvril na lastno pest po grabi navzgor ali navzdol, da bi bil le poprej iz območja Frdacankovih čarovnij. Kedaj in kako se je izkotal dolgi Urh iz kovačnice brez treh prstov na desnici, ni znal nikdo.

Kovač Joza je bil še daleč po končani polnočnici od doma, ko mu je odmevalo iz grabe in udarjalo na uho nabijanje kladiva po nakovalu. Pospešil je korak v negotovosti, kedo bi mu bil spustil vodo v njegovi odsotnosti. Kladivo je udrihalo z vso močjo, vrata so bila na domu odpahnjena na stežaj in v kovačnici niti žive duše ... Joza je zastavil vodo in kladivo. Notranjost delavnice je bila nedotaknjena. Šele posvit z leščerbo ga je poučil, da je imel nenapovedan obisk onih, katerim je doslej skrbno zapiral vrata. Krvavi madež na nakovalu in podstavku, mlakuže krvi po tleh in konci treh človeških prstov so mu kričali v uho, da ga je maščeval udarec usode tako, kakor bi se sam nikdar ne bil. Smejal se je stari Frdacank ono sveto noč dolgo n ves glas po kovačnici. Pušil je iz pipe do zore in se muzal zadovoljno sam pri sebi, ker je bil nočni vlomilec udarjen ter vidno zaznamovan do groba. Videčnikovega Urha ni bilo zelo dolgo na spregled. Ko se je pa zopet pojavil pri fari, je na očiten ter pritajen smeh vseh tiščal desnico globoko v hlačni žep. Nikoli ni več razsajal po krčmah in se ponašal s svojo močjo in pretepaško neustrašenostjo. Desnico je nosil in skrival v hlačnem žepu, kadar se je kretal po širši javnosti. Le kje daleč nad Hudim kotom, na planini, če je moral prijeti za toporišče sekire ter ročaj žage, je moral kazati sodrvarjem, kako je ob precejšen del 3 prvih prstov na desnici. Ne Videčnikov Urh in ne Frdacankov Joza nista razglašala v svet, kaj se je odigralo v kovačnici ob potoku iz Hudega kota na samo sveto noč. Le samo Urhova brezprstna desnica je svarila po planinskih gozdovih, da je sveta noč za mir med ljudmi ter slavo božjo in ne za vlome in poškodovanje tuje lastnine! *Božična priloga »Slovenskega gospodarja«; 24. december 1935*